

Foto: Willem Jongeneelen

Michel Mast

“Muzikale ontmoetingen zorgen voor diepgang”

Flirten met jazz, pop, film- en wereldmuziek. Het is op het lijf van de in Gent geboren en getogen muzikant Michel Mast geschreven. Saxofoon spelen doet hij momenteel in drie formaties naast zijn naast zijn activiteiten als festivalorganisator. Dat laatste nu even niet.

De 15e editie van zijn intieme festival The Ham Sessions is naar 2021 verplaatst.

Tekst: Willem Jongeneelen

De koffie pruttelt alvast, de poort van de doorgang naar zijn imposante oude huis met tuin, bekend van dat eigen festival, zwaait gastvrij open. Michel Mast wordt dit jaar zeventig, maar vertelt al vroeg in het gesprek dat er wat hem betreft op het maken van muziek geen houdbaarheidsdatum kleeft. Hij noemt zichzelf een laatbloeiër. Hij is pas op zijn vijftiende muziek gaan maken. Waarom überhaupt? Zijn ogen glinsteren. “Om de vrouwen te verleiden? Omdat ik niets te zeggen heb?” Twee verklaringen met een kwinkslag. De laatste blijkt alvast een onjuist cliché. Mast heeft wel degelijk een goed verhaal. Hij bezit visie en een neus voor muziek om jaloers op te zijn.

Familie

Michel Mast (Gent, 1950) heeft er ooit aan gedacht naar Brussel te verhuizen. Vanwege het muzikale klimaat in de Belgische hoofdstad. “Het is er nooit van gekomen. In Gent wordt er ook veel goede muziek gemaakt en op een gegeven moment heb ik dit prachtige huis gevonden. Het stond al een tijdje te koop. De buurt was toen nog onaantrekkelijk. Dit huis is echter mijn instrument geworden.” Michel vertelt uit een burgerlijke familie met weinig muzikale aanknopingspunten te stammen. “Muziek was geen familiale uiting. Er was weinig support van die kant te verwachten. Hoewel: ik was veertien of vijftien toen ik aan mijn moeder om een saxofoon vroeg. Dat instrument kostte 14.000 frank, in 1965 voor het gezin een erg groot bedrag. Toch kocht ma die saxofoon. Achteraf is het gemakkelijk te concluderen dat de investering gerendeerd heeft.”

Mast is sinds zijn vijftiende altijd blijven spelen. “Nu nog altijd even fanatiek als in die eerste jaren. Er heerste in de jaren zestig een balorige sfeer. Er moest buiten de lijntjes gekleurd worden,

je moest in het leven staan. Studeren, daar ben ik pas later aan begonnen.” Het werd jazz vanwege het instrument. Het werd de saxofoon vanwege Junior Walker. “Die tenor-saxofonist hoorde ik als prille tiener. Dat geluid heeft me bezeten. Die soul heb ik ook zelf altijd gekoesterd in mijn eigen geluid. Gaandeweg ga je een stap verder. Ik denk dat ik in grote mate een intuïtief muzikant ben. Nu verdiep ik me wel in techniek en theorie, veel meer dan vroeger. Ik zat de eerste jaren voornamelijk in de freejazz.”

“Ik verdiep me nu meer in techniek en theorie dan vroeger”

Studeren deed de jonge Mast dus niet op een conservatorium. Zijn diploma architectuur haalde hij ook al niet op een school, maar via zelfstudie en de Centrale Examencommissie. “Ik heb inderdaad lang als architect de kost verdiend. Dat doe ik nu al 25 jaar niet meer. Muziek is mijn leven. Professioneel ben ik als muzikant veel gelukkiger dan als architect. Er zijn veel botsende belangen in de architectuur, er was veel getouwtrek. Muziek maken bezit een andere beleving: je speelt iets, en het is weg! Mijn taak als architect was lang die van adviseur aan bouwheren. Ik zocht jonge talenten om hen als ontwerpers werk te bieden. Daar zitten duidelijk raakvlakken met hoe ik in het muzikale leven sta en als organisator denk: jonge talenten kansen geven en genieten van verfrissende ideeën.”

Rijk muzikaal oeuvre

Michel Mast, hoofdzakelijk actief als tenorsaxofonist, heeft inmiddels een rijk muzikaal oeuvre opgebouwd. Hij speelde in een tiental formaties. Muzikale ontmoetingen zorgen volgens hem voor diepgang. Die met Peter Vermeersch was wellicht de belangrijkste in zijn carrière. Hun gezamenlijke avontuur begon in 1983 in Bonjour Monique, later volgden Union, X-Legged Sally en het in 1998 opgerichte, tot op heden actieve Flat Earth Society (FES), de minst traditionele bigband op aarde. "Peter Vermeersch en ik hebben veel gemeen. We volgden allebei een opleiding als architect, onze vaders waren allebei huisdokters, we spelen allebei op een rietinstrument. We houden het al lang samen uit. Er is een grote onderlinge verbinding. Peter heeft me destijds gevraagd bij hem te komen spelen. Muziek die ons inspireerde kwam onder meer van Blur, James White, Captain Beefheart, Frank Zappa, Sun Ra. Ik was een groot liefhebber van freejazz, samen wisten we in X-Legged Sally een link te leggen met de punkgeneratie waar Peter een zoon van was. Net als in die beginjaren is het nog altijd verfrissend om met hem te spelen. FES is een familie, een school, een geschenk."

"Ieder nieuw bandlid erbij betekent een ander geluid en staat voor verfrissing"

Het avontuurlijke spel van Michel Mast was te horen in diverse jazz-, rock- en rootsformaties, Momenteel is hij naast FES in nog twee andere formaties actief. In de band Imagine Raymond is dat samen met Mattias Laga, Jon Birdsong, Stijn Engels, Xavier Verhelst, Dijk Sanders en videokunstenaar Victor Van Rossem. "Het verhaal van die groep is gelinkt aan Raymond Scott (Brooklyn, 1908), componist uit het midden van de vorige eeuw, maar tevens uitvinder van elektronische instrumenten. Wij willen die twee werelden verenigen. Zijn elektronische werken voeren wij akoestisch uit, en andersom. Dat gebeurt inclusief interactie met beelden."

Laughing Bastards

De andere band, Laughing Bastards, noemt Michël 'zijn' project. De groep is gestaag geëvolueerd van trio naar kwintet. Gitarist Jan-Sebastiaan Degeyter en Mast vormen de vaste kern. Het startpunt vormde hun liefde voor het werk van componist, arrangeur, saxofonist en klarinettist Jimmy Giuffre (Dallas, 1921). "Ik vind zijn werk bijzonder belangrijk. Dat stond immers aan de basis van veel muziek van anderen, maar het leverde ook ons een bijzonder eigen geluid op." Op het eerste album *Old Masterplans* (2014), met toen nog Lander Gyselinck achter de drumkit, stonden maar liefst vier interpretaties van composities van Giuffre, er was echter ook een meesterlijke bewerking van *Exit Music (For A Film)*, van de popgroep Radiohead, te horen. "We hadden dankzij het werk van Giuffre een specifieke klank ontwikkeld. Die wilden we ook toepassen op andere muziek. Dat is bij die track van Radiohead erg goed gelukt."

Laughing Bastards

Het laatste album *Unanimal* bevat twee covers van John Lurie. Toch past Laughing Bastards dat eigen klankdecor dit keer voornamelijk toe op eigen composities. Achter de track *Traditional* staat de naam van Michel Mast als arrangeur. "Dat nummer hangt al vijftig jaar in mijn hoofd. Die melodie moet volgens mij ergens vandaan komen. Tot op de dag van vandaag heb ik echter nog niet kunnen achterhalen waar vandaan. Ik wilde het me niet toe-eigenen, als componist. Vandaar dat ik het *Traditional* noemde." De band heeft de laatste jaren diverse mutaties ondergaan. „Op het laatste album is Eline Duerinck op cello te horen. Ook bassiste Anneleen Boehme, bekend uit het LABtrio, komt de band versterken. Ieder nieuw bandlid erbij betekent een ander geluid en staat voor verfrissing. Dat laatste is altijd leuk!"